

עורך גראפי: רוש
חברי המערכת: דב איתן, מיכאל אלמו, יחיאל בן-נצה, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב ציליל
עורך הסגנון: יעקב אשמן
סופרי-חוק: הווארד גורדון, מונטי נייקובס, דנה דיני, אהרן דומניץ, סלים מנצור

אינ לנו מול... לפני שבועיים שמנו במקום זה גלפוס של 2 עמודי העולם הזה, מלפני 3 שנים, כדי לבדוק מה קרה בניתיים את החיילים, שצולמו בהן; אם אמנם שוקמו כראוי. קוינו שהקוראים ישתפו פעולה, יעזרו לנו לגלות את עקבותיהם של החיילים.

מסתבר שמשרד השיקום נחל בסיבוב זה נצחון מהיר ומכריע. יומיים אחרי הפרסום הופיע במערכת יחיאל קוטלר, מותיקי אנשי החטיבה, וזרק על שולחן המערכת ערימה שלמה של תצלומים — כל הרפורטג'ה המקורית של העולם הזה. "זה היה בחודשים הראשונים של המלחמה", אמר יחיאל. אני ועוד חבר ח"ש תל-אביב, יעקובסון, צורפנו ליחידה של רובת הפלמ"ח מן העמק, נשלחנו להגן על קו המים בגב.

בבית החוליק של כוחות הבטחון, אי-ש... (המאמר הזה)

התפקיד היה משעמם למדי. לפיכך שמחנו כולנו כשכא הצלם וצילם אותנו בכל מיני פוזות גיבוריות. ומאז אנחנו קוראים בקביעות את העולם הזה. עד כאן הכל בסדר. אלא שעד כמה שזה נוגע לשיקום — זה חלש. אצל כל החבריה לא היה מה לשקם; הם כולם חברי קיבוץ נחמדים, שחזרו לבתיהם; יוסף סוסינו לקבוץ נחשונים, יוקי לתל-יוסף, רפי ליגור, יעראקי נשאר בבארני. רק "ישור", השני משמאל למטה בעמוד, לא שוקם עלי אדמות. הוא נפל! להעולם הזה, הרוצה בכל זאת לבדוק בדיקה אובייקטיבית את שיקומה של קבוצת חיילים מקרית, אין ברירה אלא לפתוח בסיבוב השני. להלן שני עמודים של העולם הזה, שהופיעו אף הם בימי הקרבות. אנו פונים שוב לכל הקוראים לעזור לנו לגלות את קבוצתיהם של החיילים והחילות, המופיעים בעמודים אלה: ואת האנשים עצמם להתקשר עם מערכת העולם הזה במהירות האפשרית.

איננו

מכתבים

"תורת האומה" בהתרגשות עמוקה קראתי את מכתבם של מלך ובלומה הירש (העולם הזה 704) על בנם שנפל למען המולדת ונשכח, ככל בנינו הקירים. האם לא כדאי, שכל התורים השכולים, המרגישים כך, יתאחדו וידאגו בעצמם לציון ציבורי נדון — אם אמנם האומה כפזית הטובה אינה עושה זאת? אם שכולה, תל-אביב בקשר לקריקטורה במדור "תורת האומה" (העולם הזה 703) רצוני להעיר, כי התרגיל "הכתב שק" מבוזע, כשרי שמאל (ולא יד ימין) אוזות ברובה. יוסקה ניר, תל-אביב לרוע מזלו, למד דוש את התורה הצבאית בצבא הפרטיזנים של טיטו, שם הקפידו על הכושר הקרבי יותר מאשר על יפי התרגול.

ידידים עזי הנבזל... כמאמרם, "ידידים עזי הנבזל" זועזעת את הלכי בות. שוב ניילינם, שהכנס מתיך למען הצדק. צבי כהן, ירושלים מאמרו של אורי אבנרי (העולם הזה 703) היה התעודה המזועזעת ביותר, שקראתי במשך זמן רב בעתון עברי. הוא צווק כנפולון העיקרית: "כר פנו התרגולנו לנוצל לא אחראיות על המוסרות

הכתובת: ת"א לילינבלום 12, טל. 66785 / העורך האחרון: אורי אבנרי / המו"לים: שלום כהן וא. גורדון / דפוס "ישראל" בע"מ ת"א, ע"י גשר ריוינג / הפצה פלס בע"מ

ראיתי במו עיני

ממתקים צנע

בשוק מאה שערים, בירושלים, ישנה חנות ממתקים, שטעם אחד משותף לכל סחורותיה: טעם הריק בון. כדי להפטר מן הממתקים אכולי התולעים והעכברים, עטף בעל החנות את סחורותו בשקיות ניר מבוזק, הציע אותה למכירה, בחצי גרוש השקית.

ילד עובר אורז, ראה את השקיות הנוצצים, הוציא חצי גרוש, קנה את הממתקים. רבע שעה אחר כך, הופיע הילד עם אביו, בלוי קל" לות וגידופים צעק האב: "מה הית ע" שה, אילו אכל הילד את הטינופת הזאת?" בינתים נתאסף קהל רב. כעבור רגע מספרו הופיע גם שוטר. הוא נבל את השקית, שערור את המריבה, הביט בתוכו וכמעט התעלף. נתנועת גועל הפך על פיו את השקית, שמתוך כו נפל גוש אפור — עכבר מת.

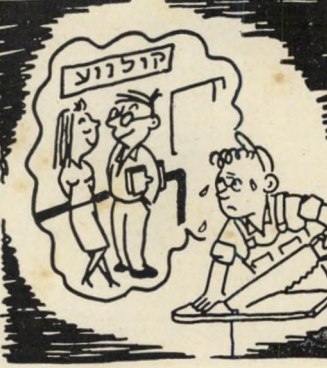
הקורא יחזקאל חנוך, אגף השליחים, דואר מרכזי, ירושלים, זוכה בפרס של ל"י אחת (ושקיק ריק).

תודה לתעולם הזה על מאמר שקול, אחראי, נוכח. אני מקוה, שכל מורה וכל מהנדס לרא אותנו בעיות. הוא עור לי בהרבה להבין לרוח תלמידיו.

ד. ש, מורה אני מתחילה לחשוב, שזה באמת בזבוז כסף לשלוח את בני לבית-ספר תוכיני. שמא יתאחרו כמה הורים, ויקימו בכוחות משותפים נימסיה חדשה, לפי מתכונת אנגלית?

סוניה רוניצקי, חיפה אין פלע שהנערים שלנו, כשהם גדלים, רוצים לנסוע לחו"ל, אם כבר לבית הספר נתקלים הם באווירה של חוסר אהיות וחילוף.

מרכוס לונץ, תל-אביב צווק העולם הזה: שערוריה היא, שכמה פרי חזיים מפונקים יכולים להתבל על ספסל לימי-דים. פשוט מפני שאביהם הרוח כסף

בשוק השחור, בעור שנער חסרי-אמצעים, כמני. היה נאלץ לעבור כננריה מניל 14. על המדינה לתת לתלמידים עניים, המצליחים במבחן כשרון, את שכר-הלימוד ודמייה-לכלכלה. הדרושים להם להמשכת לימודיהם.

יצחק גולדברג, ירושלים

פרכוס עצמי

ראיתי ששבועון אחד פירסם כמה עשרות תמונות של כל מי שכתב אי-פעם בעתון. דימני שהעולם הזה צנע מדי. מדוע הוא אינו עושה את אותו הדבר?

דני לויצקי, תל-אביב בגלל המחסור בניר, לפי הערכה צנועה השתתפו העולם הזה, ב'14 שנות קיומו, 650 איש. מבלי לספור את כותבי המכתבים למערכת, פועלי הדפוס, מוכרי התנוגים ומגיש התה. גם הנגי האוטובוטיס, המב"י איט את חברי המערכת לעבודה, יצאו מקו פחים.

ה. נ. מ. למדינה יש, בעצם, ברירה פשוטה מאד: או שהממשלה תיתן לכל זוג, הרוצה להינשא, דירה בלי דמי מספת; או שתוציא חוק, המרשה פתיחת בתי כוש. אם תתעלם מצרכיהם של אלפי הרוקים, שאין להם כל אפשרות להתחתן, מוכרח הדבר לגרום לפשעים ולסמיות מיניות.

דוד ר, חיפה בכל היכוח הזה נשכה הצד המוכרי. האם רוצים אנחנו להפוך את מדינת ישראל לפאריס שניה ולהתחיל במסחר נשים, במקום בקליטת עליה?

אסתר ש, תל-אביב כמכתבו מגידור מר ישראל ש. את היצר המיני כ, רגש שפל" (העולם הזה 702). הנדרה כואת של היצר המיני אני שומע בפעם הראשונה. האם מר ישראל ש. בסדר? ובעיקר: תידה רכה בעד מנת הצינונת, שהרביץ באותו מבזב.

עודד ירח, תל-אביב אני מודה לעורך על שפרסם את המאמר בענין ח. נ. מ. (העולם הזה 702). השבועון היחידי, שד עז לתת אינפורמציה מורחבת בכעיה, שמתלב"ב טים בה הרבה מן הנוער; תקותי שהמוסדות המזכמים יענו בחיוב לכעיה זו. דבר, שיפחית בהרבה את העבריות המיניות בארץ.

מלכה כהן, ירושלים עד הנליון 703 של העולם הזה, קשה היה לי להבין את מטרותכם. אבל במאמר על ח. נ. מ. קעעם כאמת למטרה. מה אתם דורשים? בתי כושת בממשלתיים. רק זה חסר לכם. הלא בתי כושת אינם מהרם בארץ, רק שהם אינם נובים מחיורים משמלתיים אולי כדאי היה, שהממשלה תקבע מחירים רשמיים בבתי כושת הקיימים, ותעולם הזה ינים שוטרים משלו, שישמרו על המחירים.

ישראל בן יעקב, יפו הקורא בן יעקב מחזיק את דעות ח. נ. מ. שנמסרו ברשימה אובייקטיבית, בדעות הער לם הזה.

נישואין וכי' ראויים אתם לטפוחה על השכם על מאמצים השוריים להוציא לאור עתון, הנותן אינפורמציה מקיפה על המצב בארץ. עתונכם הוא היחידי, שאני מקבלת בקביעות, ואם אני מרגישה בחוסר עתון ישראלי יום יומי, הרי רק בלל המודעות על ארושים, נישואים וכי, שאינם מוצאים מקום בתונכם.

שרונה אהרון, ניו-יורק חושש העולם הזה, כי ריבוי הנישואין וכי' היה דוחק החוצה את רוב החומר הפחות אינטימי.

איפה הייתם? השתוממתי והתאכזבתי מאד, כשלא מצאתי כל זכר בתמונות או בכתוב על מסע הנוני"ע למצדה, שנערך שבוע לפני פסח. מסע שהיה חויה עצומה לכולנו, מן הראוי היה, שיעירו עליו דבר מה, ביחוד שכתור בחורים צעירים הייתם יכולים להבין את המתיחות, בה היכינו לשבועון לראות את עצמנו ולשמוע עלינו (ביחוד עלי 1).

עמית פרידמן, פתח-תקוה הסליחה עם עמית. במקום המטע עצמי, צילם העולם הזה (704) את המהפכה, שהת' חוללה בביתה בגלל אי-יצואה למטע.

ספירט מגוון במאמריכם האחרונים הונדשה החרדה לפסורט היסטורי, נוכח אינפור ליגנת ארצות או משחקי אליפות ארציים בענפי הספורט השונים. מצד שני רואים אנו, שכל הכביעות, בכל ענפי הספורט, משתוקקות לסמיר ולשחק בחוק לארץ. עד כה לא התערב שום אדם רציני התערבות מכרעת. כדי לרפא מצב חולני זה, (אם מחוסר יכולת או מחוסר רצון).

לפתרון הבעיה הזאת, ולמען הוכחת רצון טוב ודאגה כנה לפסורט הישראלי, חייבת המחלקה להכשרה נופטים להכנס לעובי הקורה. א. איסרוב, תל אביב

הקורא איסרוב הוא אופטימיסט. מדוע הם לומדים? העולם הזה עשה שרות רע מאד להינוד העברי. הוא המרדי את התלמידים, הכרי המשמעת, עודד אותם להשתוללות חסרת-האחריות. אסור היה לשים לב לפרוזהם אלה.

א. ג. מורה אין מרפאים את מחלת הסרטן ע"י התעל" מות מקיומה.

לפטר מיד את כל פקירי מחלקת החינוך, להחליים בכוחות צעירים, בעלי מעוף.

שרה רוזיני, ירושלים תלמידים אלה (העולם הזה 704) אינם זקוקים לתכנית הרשית, כי אם לאדם, שישכיב אותם על בטנם, ויחלק להם מנה לוגית במקום המתאים לכך. כשהייתי צעיר, לא התמתי אפילו להכריז שביתה, מפני שהמורים לא נתנו לי לצאת לטיול.

דוד אינהוף, תל-אביב הקורא איסרוב הוא אופטימיסט.

מדוע הם לומדים? העולם הזה עשה שרות רע מאד להינוד העברי. הוא המרדי את התלמידים, הכרי המשמעת, עודד אותם להשתוללות חסרת-האחריות. אסור היה לשים לב לפרוזהם אלה.

א. ג. מורה אין מרפאים את מחלת הסרטן ע"י התעל" מות מקיומה.

לפטר מיד את כל פקירי מחלקת החינוך, להחליים בכוחות צעירים, בעלי מעוף.

שרה רוזיני, ירושלים תלמידים אלה (העולם הזה 704) אינם זקוקים לתכנית הרשית, כי אם לאדם, שישכיב אותם על בטנם, ויחלק להם מנה לוגית במקום המתאים לכך. כשהייתי צעיר, לא התמתי אפילו להכריז שביתה, מפני שהמורים לא נתנו לי לצאת לטיול.

דוד אינהוף, תל-אביב הקורא איסרוב הוא אופטימיסט.

מדוע הם לומדים? העולם הזה עשה שרות רע מאד להינוד העברי. הוא המרדי את התלמידים, הכרי המשמעת, עודד אותם להשתוללות חסרת-האחריות. אסור היה לשים לב לפרוזהם אלה.

א. ג. מורה אין מרפאים את מחלת הסרטן ע"י התעל" מות מקיומה.

לפטר מיד את כל פקירי מחלקת החינוך, להחליים בכוחות צעירים, בעלי מעוף.

שרה רוזיני, ירושלים תלמידים אלה (העולם הזה 704) אינם זקוקים לתכנית הרשית, כי אם לאדם, שישכיב אותם על בטנם, ויחלק להם מנה לוגית במקום המתאים לכך. כשהייתי צעיר, לא התמתי אפילו להכריז שביתה, מפני שהמורים לא נתנו לי לצאת לטיול.

דוד אינהוף, תל-אביב הקורא איסרוב הוא אופטימיסט.

מדוע הם לומדים? העולם הזה עשה שרות רע מאד להינוד העברי. הוא המרדי את התלמידים, הכרי המשמעת, עודד אותם להשתוללות חסרת-האחריות. אסור היה לשים לב לפרוזהם אלה.

א. ג. מורה אין מרפאים את מחלת הסרטן ע"י התעל" מות מקיומה.

לפטר מיד את כל פקירי מחלקת החינוך, להחליים בכוחות צעירים, בעלי מעוף.

שרה רוזיני, ירושלים תלמידים אלה (העולם הזה 704) אינם זקוקים לתכנית הרשית, כי אם לאדם, שישכיב אותם על בטנם, ויחלק להם מנה לוגית במקום המתאים לכך. כשהייתי צעיר, לא התמתי אפילו להכריז שביתה, מפני שהמורים לא נתנו לי לצאת לטיול.

ה ש ע ר

מעטות צורות הביטוי, המצליחות להביע, בועזמה כואת, צהלה טבעית ובלתי-מרוסנת, כריקוד הכושי. תמונה זו של טרופיקנה, הלהקה שטאלי ביטי יצר אותה לפני 3 שנים, אחרי שחקר את הריקוד העממי בעמק בקובה, טהיטי ובראזיל, ושבהא עתה ארצה, מביעה צהלה זו בבהירות. בפניהם השחורים של לואיז פיצפטרק ואלכס יונג. אולם יש גם צד שני למטבע, ועליו מוכן טאלי ביטי, הרקדן הכושי בן ה-24, יליד ניו-יורק, היפהפה ונעים-ההליכות, להרחיב את הדיבור. "לכושי אין דימוקרטיה באמריקה!" הוא מתמרמר. אמריקה געשתה דמוקרטיה שנים מעטות אחרי מלחמת האזרחים, אך מאז היה גורלו של כושי, ביחוד בדרום, מחריד. כשאני מהלך ברחובות ניו-אורליאנס, שבדרום (במדינת לויאנזה שברום ארצות-הברית), יש בי הרגשה כאלו ראשי נחתך מגופי. לכושי אין כמעט אפשרות לרכוש לעצמו השכלה גבוהה, ואם הוא, בכל זאת, מגיע לרמה כל שהיא, אין לו סיכויים לתעסוקה. יש באמריקה תריסר להקות כושיות טובות, אבל רק טרופיקנה עורכת סיורים ברחבי המדינה. הקהל אינו רוצה לראות כושים. הייתי פעם קאתול, אך איני יכול לאהוד כנסיה, המשלימה עם עול משווע זה — למרות שכושים רבים מחפשים מפלט מיאושם בחיק הדת. לבי אינו נמשך לחזור למולדת. די לי לראות אותה פעם בכל מספר שנים...